

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2021-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Lawyers, s. r. o., Dunajská 6, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34 Ek 1382/2018 z 5. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na podklade návrhu sťažovateľa ako oprávneného doručenia okresnému súdu 20. septembra 2018 sa viedlo exekučné konanie proti povinnému pre vymoženiu sumy 100 000 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica č. [REDAKOVANÉ] spísaná 16. februára 2009 notárkou [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „exekučný titul“ alebo aj „notárska zápisnica“).

3. V notárskej zápisnici primárny dlžník vyhlásil, že uznáva dlh vo výške 150 000 eur s príslušenstvom, ktorý vznikol z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej medzi ním a sťažovateľom ako veriteľom, a že sa ho zaväzuje splatiť najneskôr do 31. augusta 2009. Na základe vyhlásenia ručiteľa (povinného v tejto exekúcii) zo 16. februára 2009, ktoré tvorilo neoddeliteľnú súčasť notárskej zápisnice, sa povinný zaviazal splatiť záväzok primárneho dlžníka najviac do výšky 100 000 eur, ak primárny dlžník nezplatí veriteľovi do 31. augusta 2009 sumu 150 000 eur s príslušenstvom, pričom termín splatnosti pohľadávky bol stanovený do 31. augusta 2009.

4. Okresný súd (v poradí druhým) uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom vyhovel návrhu povinného a zastavil exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, pretože považoval za preukázané, že povinný splnil vymáhaný nárok ešte pred začatím exekučného konania. Súčasne zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a rozhodol o trovách exekučného konania.

5. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu a zároveň rozhodol o trovách právneho zastúpenia v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že povinný plnil dobrovoľne ešte pred začatím exekučného konania 13. januára 2010, keď na bankový účet sťažovateľa zaplatil dvakrát po 50 000 eur s označením platby „*vypl. ručenia*, [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ však tvrdil, že povinný (ručiteľ) nemohol dlh splniť pred splatnosťou záväzku, t. j. predtým než sťažovateľ vyzval primárneho dlžníka na splnenie dlhu, keďže je to v rozpore s § 546 Občianskeho zákonníka a § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto bol toho názoru, že plnenie povinného bolo plnením bez právneho dôvodu.

5.1. Okresný súd považoval tvrdenie sťažovateľa o nesplnení povinnosti povinného s dôrazom na subsidiaritu plnenia ručiteľa za účelové s cieľom obhajoby dôvodnosti vedenia exekučného konania. Po detailnom preskúmaní notárskej zápisnice skonštatoval, že pokiaľ v notárskej zápisnici bola povinnosť plniť záväzok z titulu ručenia definovaná tak, že povinný sa v jej zmysle stal dlžníkom popri primárnom dlžníkovi, pričom súčasne nebolo splnenie jeho povinnosti viazané na podmienku výzvy veriteľa primárnemu dlžníkovi, potom bola notárska zápisnica vo vzťahu k ručiteľovi materiálne nevykonateľná pre obchádzanie zákona. Vzhľadom na to, že exekúcia bola zastavená podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku a sťažovateľ nepodal sťažnosť proti tomu z výrokov uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d), sudca nerozhodoval o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s § 53 ods. 3 písm. h) Exekučného poriadku, riadiac sa zásadou vyjadrenou v čl. 16 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5.2. Pre okresný súd bolo významné aj to, že v inom právoplatne skončenom konaní Okresný súd Trnava uznesením č. k. 26 C 6/2012-248 zo 4. marca 2014 (ďalej len „uznesenie Okresného súdu Trnava“) zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa na povinnom domáhal zaplata sumy 100 000 eur s príslušenstvom a určenia neúčinnosti právneho úkonu na tom istom skutkovom základe, pričom sťažovateľ v označenom konaní uplatnil rovnakú argumentáciu ako v exekučnom konaní, ktorú všeobecné sudy neakceptovali [dovolanie sťažovateľa proti potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Trnave bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 144/2017 odmietnuté]. Pokiaľ teda bola v inom konaní otázka toho istého plnenia ručiteľom ako v predmetnom exekučnom konaní posúdená tak, že išlo o plnenie

z titulu ručenia a záväzok povinného zanikol splnením, nebol dôvod, pre ktorý by mal okresný súd rozhodnúť o tejto otázke tentoraz odlišne (čl. 2 ods. 2 CSP).

5.3. Napokon okresný súd uzavrel, že návrh sťažovateľa, ktorým sa domáha splnenia povinnosti od osoby, ktorá ju podľa exekučného titulu už splnila, nemôže požívať právnu ochranu, a preto bolo zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku na mieste. Súčasne označil za nepoctivé správanie sťažovateľa, keď mu povinný preukázateľne splnil splatnú pohľadávku, on toto plnenie prijal, nevrátil ho, ale si ho ponechal (považujúc ho za plnenie bez právneho dôvodu) a napriek tomu sa v exekučnom konaní domáha núteného vymoženia nároku. Dodal, že možno súhlasiť s povinným v tom smere, že aj keby išlo o plnenie bez právneho dôvodu, je zjavným zneužitím práva, ak si sťažovateľ uplatňuje v exekučnom konaní voči povinnému pohľadávku v totožnej výške namiesto toho, aby realizoval jednostranný zápočet a privodil zánik záväzku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ s napadnutým uznesením nesúhlasí, názor okresného súdu o jeho nepoctivom správaní a zjavnom zneužití práva považuje za nesprávny a svojvoľný. V tejto súvislosti namieta v rámci ústavnej sťažnosti nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia, ale i porušenie zásad kontradiktórnosti konania a koncentrácie konania.

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je na jednej strane potvrdenie prijatia platieb od povinného, avšak zároveň na druhej strane popretie, že by týmito platbami došlo k splneniu ručiteľského dlhu. Podľa jeho názoru nemohol povinný 13. januára 2010 splniť ešte nevzniknutý ručiteľský dlh, lebo tento vznikol až 13. marca 2015 a 6. novembra 2018 prihláškami pohľadávok do konkurzu na majetok primárneho dlžníka, ktorými realizoval výzvu v zmysle § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Plnenie povinného nastalo ešte pred písomnou výzvou sťažovateľa, a teda išlo o plnenie bez právneho dôvodu. Okresný súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal s otázkou, prečo nemohlo dôjsť k splneniu ručiteľského dlhu plnením povinného 13. januára 2010, a nezaoberal sa subsidiaritou ručiteľského záväzku. Existujúca konštantná judikatúra súdov vyžaduje na vznik ručiteľského dlhu písomnú výzvu veriteľa dlžníkovi na úhradu dlhu. Okresný súd sa však s ňou nevysporiadal a rozhodol s ňou v rozpore.

8. Záver okresného súdu o možnosti realizácie jednostranného zápočtu považuje sťažovateľ za nesprávny, najmä ak povinný vedome nechal premlčať svoju pohľadávku voči sťažovateľovi z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Poukazuje na to, že pohľadávka sťažovateľa na výplatu ručiteľského dlhu vznikla až 13. marca 2015 a 6. novembra 2018, a teda pohľadávky sa v nepremľanej podobe nikdy nestretli. Premľčané pohľadávky nemožno v zmysle § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednostranne započítavať. Sťažovateľ nijako nebráni povinnému iniciovať konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, také konanie však nemá žiaden vplyv na exekučné konanie. Výkon exekúcie nemožno podľa jeho názoru podmieňovať predchádzajúcim vyriešením bezdôvodného obohatenia (zápočtom alebo vrátením), a to tým skôr, že povinný nikdy nevyzval sťažovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje presvedčenie o tom, že povinný pri uhrádzaní sumy dvakrát po 50 000 eur na jeho účet vedel, že

ešte nedošlo k písomnej výzve primárneho dlžníka na úhradu dlhu. Preto nemožno uplatňovanie nároku v tomto exekučnom konaní považovať za zjavné zneužívanie práva zo strany sťažovateľa.

8.1. Požiadavku jednostranného zápočtu pohľadávok považuje sťažovateľ za nový argument, ktorý viedol okresný súd k záveru o nepoctivom správaní sťažovateľa. Okresný súd pred vydaním napadnutého rozhodnutia neupozornil sťažovateľa na túto skutočnosť a tento argument prevzal z vyjadrenia povinného z 28. júla 2020 k jeho sťažnosti, ktoré však sťažovateľovi doručil až spolu s napadnutým uznesením. Keďže sťažovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tomuto argumentu, okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny proces. Okrem toho sťažovateľ poukazuje aj na porušenie koncentračnej zásady. Potrebu jednostranného zápočtu zo strany sťažovateľa z dôvodu nepoctivého správania a zjavného zneužitia práva mohol povinný uplatniť už v čase podania návrhu na zastavenie exekúcie, avšak tento argument uplatnil až vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa. Okresný súd mal toto vyjadrenie zamietnuť z dôvodu oneskoreného podania návrhu na zastavenie exekúcie, a súčasne, keďže sa toto vyjadrenie povinného považuje za nový návrh na zastavenie exekúcie, bol povinný vyzvať sťažovateľa, aby sa k nemu vyjadril. Tým, že okresný súd svojvoľne prihliadol na skutočnosti, ktoré povinný doplnil po zákonom stanovenej lehote na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a odôvodnil nimi napadnuté uznesenie napriek tomu, že návrh na zastavenie exekúcie v časti dôvodov podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku bol právoplatne zamietnutý (otázka jednostranného zápočtu patrí medzi tieto dôvody), porušil práva sťažovateľa.

9. K argumentu okresného súdu, že otázka toho istého plnenia ručiteľom bola predmetom iného, právoplatne skončeného konania, sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd danú vec nepreskúmaval, pretože dovolanie odmietol pre absenciu vád zmätočnosti. Názor Okresného súdu Trnava nie je názorom najvyšších súdnych autorít, a preto jeho rozhodnutie nebolo legitímnym dôvodom na to, aby sa okresný súd v tomto konaní odklonil od konštantnej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej povinnosť ručiteľa plniť ručiteľský dlh nastáva až písomnou výzvou veriteľa dlžníkovi. Tým, že sa okresný súd neodklonil od záveru Okresného súdu Trnava a nevysporiadal sa s citovanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, neodôvodnil svoje rozhodnutie riadne. Aj v tomto vzhlada použitie nového právneho argumentu prevzatého z vyjadrenia povinného, na ktorý ho okresný súd pred vydaním napadnutého uznesenia neupozornil.

10. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že ak okresný súd nemohol rozhodovať o zastavení exekúcie pre materiálne nevykonateľný exekučný titul (bod 5.3), tak nemal používať ani svoj úsudok o exekučnom titule ako materiálne nevykonateľnom. V dôsledku tohto postupu porušil čl. 16 ods. 3 CSP, a tým aj právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. V závere sa sťažovateľ (výlučne) s poukazom na vyjadrenie povinného z 28. júla 2020 zaoberá časom plnenia s tým, že ak je čas plnenia ponechaný na vôľu veriteľa, ako je to v prípade ručiteľského záväzku, nie je potrebné tento čas vyjadriť ani vo vyhlásení ručiteľa, ani v notárskej zápisnici, pretože je stanovený na základe interpretácie § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka a analogicky § 563 Občianskeho zákonníka. I s touto argumentáciou vznáša námietku o porušení zásad kontradiktórnosti a koncentrácie konania.

12. Napokon sťažovateľ konštatuje, že ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice disponoval majetkom, pretože notárska zápisnica je spôsobilý exekučný titul na zhmotnenie jeho nároku na úhradu splatného ručiteľského dlhu. Znemožnením výkonu tohto

exekučného titulu bolo zasiahnuté do jeho práva na pokojné užívanie majetku vrátane jeho práva na ochranu majetku.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

13. Ústavný súd považoval za vhodné doručiť ústavnú sťažnosť sťažovateľa ešte pred jej predbežným prerokovaním okresnému súdu na vyjadrenie, ktorý v podaní z 26. januára 2021 vyvracia argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa porušenia zásady kontradiktórnosti konania, koncentračnej zásady i tvrdený nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia.

14. Vo vzťahu ku kontradiktórnosti konania okresný súd uviedol, že účastníkom konania bola v súvislosti s posudzovaným návrhom viacnásobne poskytnutá možnosť vyjadrenia, a preto porušenie tejto zásady v danom konaní neidentifikuje. Rovnako nedošlo ani k porušeniu zásady koncentrácie konania, keďže povinný odôvodňoval zastavenie exekúcie štyrmi podstatnými skutočnosťami a jednou z nich bolo práve tvrdenie o zániku vymáhaného nároku splnením. Ku konkrétnym skutočnostiam namietaným sťažovateľom okresný súd uviedol, že:

a) povinný v návrhu na zastavenie exekúcie (a ani neskôr) netvrdil, že jeho plnenie bolo plnením bez právneho dôvodu; túto skutočnosť tvrdil iba sťažovateľ vo vyjadrení k návrhu povinného. Preto ak sa povinný vyjadroval v ďalších podaniach k tvrdeniam sťažovateľa o plnení bez právneho dôvodu, nešlo o uvádzanie nových skutočností nad rámec koncentračnej zásady, pretože stále zotrval na svojom tvrdení o platnom ručiteľskom plnení;

b) povinným tvrdenú možnosť zápočtu okresný súd neposudzoval, keďže neprijal tvrdenia sťažovateľa o tom, že plnenie povinného je plnením bez právneho dôvodu. Možnosť započítania pohľadávok konštatoval okresný súd len v súvislosti s poukázaním na správanie sťažovateľa, ktorý plnenie prijal, nevrátil ho a aj napriek tomu sa v exekúcii domáha opätovného plnenia. V súlade s princípom rovnosti zbraní povinný mohol v rámci vyjadrenia k sťažnosti sťažovateľa reagovať na nové tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa plnenia bez právneho dôvodu a okresný súd nadväzne nemusel vyzvať sťažovateľa na repliku k takému vyjadreniu, a to jednak preto, že nešlo o dôvod zastavenia exekúcie tvrdený povinným, a jednak preto, že nerozhodoval o započítaní pohľadávky. Upozornil na fakt, že sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti uvádza nové skutočnosti, a to konkrétne tvrdenia o premlčaní nároku z bezdôvodného obohatenia a nemožnosti realizovania zápočtu;

c) za normálneho chodu udalostí by sťažovateľ ako veriteľ nezískal uspokojenie vo výške 200 000 eur, ako to sám tvrdí, ale získal by úplné uspokojenie od primárneho dlžníka a v takom prípade by od ručiteľa nezískal nič; v prípade neúplného uspokojenia od primárneho dlžníka by sťažovateľ dostal od ručiteľa neuspokojenú časť maximálne do výšky 100 000 eur. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nemá v úmysle vrátiť povinnému plnenie, ktoré sám považuje za plnenie bez právneho dôvodu, pretože o ňom tvrdí, že je premlčané. Takýto stav považuje okresný súd za zneužitie práva, pretože ide o konanie navonok dovolené, ale má sa ním dosiahnuť nedovolený výsledok (II. ÚS 58/06);

d) najvyšší súd síce meritórne neposudzoval dovolaním napadnuté rozhodnutie, ale súdy v danej veci posudzovali a vykonávali dokazovanie aj k otázke podstatnej pre danú exekučnú vec medzi tými istými účastníkmi konania. Pokiaľ Okresný súd Trnava dospel k záveru, že plnenia povinného boli plneniami z titulu ručenia a uvedené rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom a je právoplatné, exekučný súd by opačným rozhodnutím narušil princíp právnej istoty, keďže obaja

účastníci konania už mali vedomosť o tom, ako bola otázka plnenia ručiteľa posúdená a mohli sa na tento záver spoliehať aj do budúcnosti. Sťažovateľ mal vedomosť aj o tejto argumentácii, keďže sa s ňou oboznámil v doplnenom návrhu povinného na zastavenie exekúcie;

e) subsidiaritu ručenia tvrdenú sťažovateľom nevzhladol v samotnom exekučnom titule, čím v podstate akceptoval tvrdenia sťažovateľa o zákonnej subsidiarite ručenia. Závazok ručiteľa bol vo vyhlásení o ručení vyjadrený tak, že povinný sa v zmysle notárskej zápisnice stal dlžníkom popri primárnom dlžníkovi, pričom v texte notárskej zápisnice nebolo splnenie jeho povinnosti viazané na podmienku výzvy veriteľa primárnemu dlžníkovi. Povinný teda mohol v zmysle exekučného titulu plniť dlh aj bez predchádzajúcej výzvy veriteľa. V danom prípade nešlo o uvádzanie úsudku o materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, ako to namieta sťažovateľ, ale išlo o posudzovanie tvrdení sťažovateľa o subsidiarite ručenia, ktoré vyústilo až k tomu, že súd zistil, že samotná notárska zápisnica je v rozpore s tvrdeniami sťažovateľa o subsidiarite ručenia;

f) námietka sťažovateľa o tom, že podmienka písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi je v podstate časom plnenia, ktorý je ponechaný na vôľu veriteľa, a preto ho nie je potrebné uvádzať ani v notárskej zápisnici, je novou námietkou, ktorú sťažovateľ uplatnil prvýkrát až v ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie zúčastnenej osoby

15. Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 3. februára 2021 uviedla, že preukázala úhradu vymáhaného dlhu v celom rozsahu, a preto postupoval okresný súd správne, ak exekúciu zastavil. Poukázala na to, že v čase svojho plnenia v roku 2010 bola oprávnená, hoci nie povinná, zbaviť sa svojho existujúceho záväzku, a to z dôvodu, že splniteľnosť záväzku je pri ručiteľskom záväzku skoršia ako jeho splatnosť. K jednotlivým námietkam sťažovateľa reagovala (v podstatnom) takto:

a) exekučný titul je formulovaný ako nesubsidiárny, teda tak, že zúčastnená osoba bola povinná plniť popri dlžníkovi v rovnakej lehote splatnosti, ale len do určitej presnej výšky sumy, v menšom rozsahu ako primárny dlžník. Preto okresný súd nemohol posúdiť záväzok zúčastnenej osoby podľa notárskej zápisnice ako „štandardný“ ručiteľský záväzok, keďže vykonateľnosť notárskej zápisnice nastala voči zúčastnenej osobe už 1. septembra 2009, čo konštatoval aj Okresný súd Trnava;

b) pokiaľ bol sťažovateľ presvedčený o tom, že dostal plnenie nedlhu, bol *ex lege* povinný plnenie vrátiť zúčastnenej osobe, a nie sa od nej domáhať ďalšieho plnenia, na ktoré podľa exekučného titulu nemal nárok. Úspešnou exekúciou by získal od zúčastnenej osoby spolu 200 000 eur, čo je dvojnásobok oproti tomu, na čo mal podľa exekučného titulu nárok. Ide o nepoctivý cieľ, čo okresný súd vystihol úplne presne pojmom zneužitie práva;

c) sťažovateľ tvrdí, že zúčastnená osoba vedome nechala premlčať svoju pohľadávku. Zúčastnená osoba je toho názoru, že ide o účelovú konštrukciu sťažovateľa, ktorá predpokladá, že údajné bezdôvodné obohatenie sťažovateľa nemalo byť úmyselné. To však nie je možné, keďže týmto sťažovateľ argumentoval ešte v konaní pred Okresným súdom Trnava v roku 2012. V prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia by premlčacia doba končila až 13. januára 2020, a teda pohľadávky by sa nepochybne stretli. Ich nezapočítanie by znamenalo zneužitie práva, toľko ak bolo plnenie zúčastnenej osoby jasne identifikované na účely plnenia práve tohto záväzku;

d) podľa názoru zúčastnenej osoby exekučný súd nebol povinný doručiť sťažovateľovi jej vyjadrenie z 28. júla 2020. Súčasne poukázala na to, že sťažovateľ nahliadal do elektronického spisu 23. októbra 2020, t. j. 13 dní pred vydaním napadnutého uznesenia, kde mohol vidieť vyjadrenie zúčastnenej osoby, a mal teda minimálne 13 dní na podanie protivyjadrenia. Preto nemohlo byť porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Okrem toho, zúčastnená osoba v danom vyjadrení neargumentovala novými rozhodnými skutočnosťami a dôkazmi vo vzťahu k dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená, ale uviedla iba podpornú argumentáciu vo vzťahu k celej už predtým danej skutkovej situácii a vyvracala spochybňujúce účelové námietky sťažovateľa (ktoré čiastočne kopírovali jeho špekulácie z konania pred Okresným súdom Trnava);

e) vyjadrenie zúčastnenej osoby nemohlo byť považované za nový návrh na zastavenie exekúcie, pretože za takýto návrh nemožno považovať podanie v rámci konania o sťažnosti podľa § 239 CSP. Povaha tohto konania vylučuje, aby v jeho rámci bolo iniciované nové „zastavovanie konania“;

f) k tvrdeniu sťažovateľa, že zúčastnená osoba v spornom vyjadrení uviedla nové skutočnosti, ktoré je nutné posudzovať v rámci zastavovacieho dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, zúčastnená osoba uviedla, že sťažovateľ účelovo zamieňa podporné tvrdenia zúčastnenej osoby určené na popieranie špekulácií sťažovateľa za rozhodné tvrdenia, podľa ktorých bola exekúcia zastavená, čo je zjavné zavádzanie. Exekúcia bola zastavená pre splnenie záväzku zúčastnenej osoby, čo ako rozhodný argument uviedla a preukázala už v pôvodnom návrhu na zastavenie exekúcie. Keďže však sťažovateľ mal snahu tento fakt popierať, bolo nutné na to reagovať a popierať ich. Účinnosť popretia je totiž podľa Civilného sporového poriadku podmienená tým, že popierajúci uvedie vlastnú interpretáciu popretých skutočností;

g) ku konštatovaniu sťažovateľa, že rozhodnutie Okresného súdu Trnava nie je názorom najvyšších súdnych autorít, a preto sa s ním mal okresný súd vysporiadať vrátane súvisiacej judikatúry, zúčastnená osoba uviedla, že sťažovateľ sa *de facto* domáha ústavnoprávneho prieskumu záverov všeobecných súdov o ručiteľskom záväzku zúčastnenej osoby v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava. K tomu by však mal ústavný súd právomoc iba v tom prípade, ak by sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 144/2017 z 26. septembra 2018, čo však neurobil a nemôže svoju pasivitu nahrádzať touto ústavnou sťažnosťou. Ak už všeobecné súdy právoplatne rozhodli, že zúčastnená osoba splnila sťažovateľovi celý svoj dlh riadne, nie je možné, aby exekučný súd mal iný právny názor. Sťažovateľ spochybňuje právoplatne rozhodnutú vec v následnom inom konaní, čo je v rozpore s princípom právnej istoty;

h) v argumentácii o čase plnenia si sťažovateľ zamieňa dva odlišné právne inštitúty – splatnosť záväzku (čas plnenia) a splniteľnosť záväzku. V tejto súvislosti zúčastnená osoba vysvetľuje, že ručiteľ je oprávnený zbaviť sa svojho ručiteľského záväzku aj pred časom jeho splatnosti a veriteľ musí takto ponúknuté plnenie prijať, avšak veriteľ nie je pred splatnosťou ručiteľského záväzku oprávnený plnenie od ručiteľa požadovať, čo je logické, keďže je to práve veriteľ, ktorý rozhoduje o splatnosti svojou písomnou výzvou. Zúčastnená osoba plnila sťažovateľovi v roku 2010 z toho titulu, že mohla plniť, hoci nemusela, a jej ručiteľský záväzok tým zanikol, spôsobujúc nedôvodnosť následnej exekúcie a jej správne zastavenie. Preto nemohlo dôjsť ani k zásahu do práv sťažovateľa;

j) keďže zúčastnená osoba riadne splnila celý svoj záväzok, ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľ žiadnym majetkom na základe predmetnej notárskej zápisnice nedisponoval, a preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho majetkových práv.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení jeho práv napadnutým uznesením okresného súdu, pretože jeho záver o zastavení exekúcie nie je dostatočne odôvodnený, nie je správny a je poznačený procesným pochybením, ktoré predstavovalo porušenie zásady kontradiktórnosti a koncentrácie konania.

17. Ústavný súd v súvislosti s naformulovaným obsahom ústavnej sťažnosti zdôrazňuje doktrínu minimalizácie jeho zásahov do činnosti orgánov verejnej moci, čo vyplýva zo samotného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Ústavný súd je povinný skúmať či bolo konanie ako celok spravodlivé, avšak vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Ústavný súd teda koriguje len tie najextrémnejšie excesy orgánov verejnej moci.

18. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

19. Ústavný súd v intenciách uvedenej judikatúry a § 202 Exekučného poriadku vzťahujúceho sa na rozhodovanie súdu v exekučnom konaní pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia, pričom jeho úloha spočívala v prvom rade v posúdení skutočnosti, či sa záver okresného súdu o zastavení exekúcie zakladá na zákonných dôvodoch bez akýchkoľvek procesných záťaží zasahujúcich podstatu namietaných práv a či tieto dôvody boli dostatočne, výstižne a ústavne konformne formulované.

20. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesporného faktu, že povinný 13. januára 2010 zaplatil na účet sťažovateľa celkovo sumu 100 000 eur, pričom svoju platbu výslovne označil

tak, aby bolo zrejmé, aký dlh plní. Táto skutočnosť sa stala podkladom na záver okresného súdu, že ešte pred začatím exekúcie došlo k dobrovoľnému splneniu nároku vymáhaného v exekučnom konaní, ktorej dôsledkom bolo zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Poukázal pritom na zmysel každého záväzku, ktorým je jeho splnenie, a tým uspokojenie pohľadávky a zbavenie sa dlhu. Preto plnenie, ktoré povinný ako ručiteľ vyplatil sťažovateľovi ako veriteľovi na základe existujúceho záväzkového vzťahu, ak čas splnenia pohľadávky už uplynul a veriteľ ho prijal, nemôže byť na ujmu veriteľa. Zároveň dodal, že pokiaľ sa sťažovateľ podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáha splnenia povinnosti podľa exekučného titulu od osoby, ktorá ju preukázateľne splnila, nemôže požívať právnu ochranu.

21. Ústavný súd je toho názoru, že argumentácia okresného súdu vzťahujúca sa na dôvodnosť i dôvod zastavenia exekúcie zodpovedá príslušným ustanoveniam Exekučného poriadku a súvisiacim právnym predpisom (Občiansky zákonník) vo väzbe na konkrétne skutkové okolnosti veci. Z napadnutého uznesenia nevyplýva svojvôľa alebo taká interpretácia vo veci aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Práve naopak, okresný súd rozhodol s akcentom na ich zmysel, a teda jeho záveru niet z ústavného hľadiska čo vytknúť.

22. Keďže v rámci sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ uplatnil argumentáciu, ktorou sa snažil spochybníť záver o splnení jeho pohľadávky, okresný súd sa s ňou musel vysporiadať v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Jej podstatou bolo tvrdenie, že plnenie povinného nebolo právne možné, resp. platné z dôvodu absencie predošlej výzvy sťažovateľa primárnemu dlžníkovi. Okresný súd považoval toto tvrdenie za účelové, keď v bode 28 napadnutého uznesenia detailne popísal, prečo sa povinný stal v zmysle notárskej zápisnice dlžníkom popri primárnom dlžníkovi a prečo mohol dlh plniť aj bez predchádzajúcej výzvy veriteľa primárnemu dlžníkovi. Bez potreby rekapitulácie týchto záverov je z uvedeného zrejmé, že námietka sťažovateľa o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k namietanej subsidiarite ručenia neobstojí. To, že sťažovateľ má na vec iný názor, neznamená, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie v tejto časti nedostatočne.

22.1. Nadväzný záver o materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu nebol prehnanou aktivitou okresného súdu, ktorá by našla svoje vyjadrenie vo výroku napadnutého uznesenia, ale reakciou na námietku sťažovateľa o subsidiarite ručenia a snahou o podanie podrobného vysvetlenia na všetky kľúčové argumenty sťažovateľa. Dôkazom toho je i to, že toto vysvetlenie okresný súd dotiahol do konca svojím konštatovaním, že o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného konania (v spojení s čl. 16 ods. 3 CSP) nerozhodoval, a teda táto okolnosť nebola dôvodom zastavenia exekúcie.

23. Ako vyplýva z predošlého bodu tohto uznesenia, okresný súd sa s námietkou o subsidiarite ručenia vysporiadal sám. Podporným argumentom sa stalo riešenie rovnakej otázky Okresným súdom Trnava, ktorý za rovnakej situácie dospel k rovnakému záveru, že v danom prípade nemožno hovoriť o neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, resp. 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a tým ani o právnej nemožnosti, resp. nedovolenosti plnenia. Sťažovateľ dané rozhodnutie považuje za nesprávne a okresnému súdu vyčíta, že sa s ním nevysporiadal a nekonfrontoval ho s existujúcou judikatúrou týkajúcou sa subsidiarity ručenia. K tomu ústavný súd uvádza, že okresný súd sa daným rozhodnutím zaoberal v miere, ktorú pripúšťa princíp právnej

istoty zakotvený v čl. 2 ods. 2 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku, ktorý ustanovuje, že sa na exekučné konanie použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú. Iný postup by prakticky znamenal opätovné preskúmavanie právoplatne rozhodnutej veci. Jedinou možnosťou, ako zvrátiť tento výsledok, bolo využitie možnosti podania ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu, čo však sťažovateľ neurobil. Túto pasivitu sa sťažovateľ snaží zakryť požiadavkou na vysporiadanie, resp. (podľa formulácií sťažovateľa) na prehodnotenie záveru vyjadreného v uznesení okresného súdu, a keďže mu v nej nebolo vyhovené podľa predstáv, vzhliada v tom dôvod neústavnosti napadnutého uznesenia pre nedostatok riadneho odôvodnenia. Už len na okraj sa žiada dodať, že vzhľadom na záver okresného súdu o tom, že záväzok dohodnutý v notárskej zápisnici obchádzal § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bolo vysporiadavanie sa s existujúcou judikatúrou k štandardným ručiteľským záväzkom a ich subsidiarite, na ktorú poukazoval sťažovateľ, nadbytočné, pretože nebola priliehavá danej veci.

24. Argumentáciu, ktorú sťažovateľ formuloval v reakcii na (údajnú) potrebu zápočtu pohľadávok, považuje ústavný súd za nelogickú, vychádzajúcu z nepochopenia, resp. dezinterpretácie odôvodnenia napadnutého uznesenia zo strany sťažovateľa. V tomto smere je potrebné ozrejmiť, že sťažovateľ po celý čas tvrdil, že plnenie povinného bolo plnením bez právneho dôvodu. Na rozdiel od neho povinný celý čas tvrdil, že plnil ručiteľský dlh, a takto ho aj identifikoval pri svojich úhradách v roku 2010. Okresný súd zastavil exekúciu z dôvodu splnenia práve s poukazom na predložené dôkazy. Zároveň označil ako nepoctivé správanie sťažovateľa, keď mu povinný preukázateľne splnil splatnú pohľadávku, on plnenie prijal a napriek tomu sa v exekučnom konaní domáha núteného vymoženého nároku. Sťažovateľ totiž v konaní netvrdil, že prijaté plnenie povinného odmietol a vrátil mu ho, ale takto ponechané plnenie považoval za plnenie bez právneho dôvodu. Nadväzne okresný súd vyjadril súhlas s povinným v tom, že „*aj keby*“ sťažovateľ „*trval na tom, že prijaté plnenie od povinného je plnením bez právneho dôvodu, čím sa vlastne na jeho úkor bezdôvodne obohatil, je zjavným zneužitím práva ak si v exekučnom konaní uplatňuje voči povinnému pohľadávku v totožnej výške ako je jeho vlastný dlh voči povinnému z bezdôvodného obohatenia, namiesto toho, aby realizoval jednostranný zápočet a privodil zánik záväzku*“. Z tejto konštrukcie vety teda explicitne vyplýva, že išlo o konštatovanie nad rámec právnych záverov ako hypotetická úvaha pri pripustení argumentácie sťažovateľa o bezdôvodnom obohatení, čo sa však nestalo. Išlo iba o zdôraznenie faktu, že záväzok povinného bol splnený bez ohľadu na to, že (či) ho sťažovateľ považuje za bezdôvodné obohatenie. Podstatnejšie pre vec však je, že nešlo o právny záver odôvodňujúci výrok o zastavení exekúcie. Exekúcia totiž bola zastavená z dôvodu splnenia, nie z dôvodu nepoctivosti, resp. zneužitia práva pre nerealizovanie zápočtu. Druhým podstatným momentom je to, že možnosť započítania pohľadávok okresný súd neposudzoval, keďže neprijal ani tvrdenia sťažovateľa o tom, že plnenie povinného je plnením bez právneho dôvodu.

25. Sumarizujúc uvedené, je ústavný súd toho názoru, že požiadavkám na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako boli formulované v bode 18 tohto uznesenia, učinil okresný súd svojím rozhodnutím zadosť, keď sa podrobne zaoberal všetkými sťažnostnými argumentmi sťažovateľa, na ktoré reagoval presvedčivo, logicky a konzistentne. Napadnuté uznesenie žiadne známky arbitrárnosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom

odôvodnení napadnutého uznesenia. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na prejednávajúcu vec odlišný názor, bez ďalšieho neznamena porušenie ním označených práv.

26. Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa spočívajúcej v tom, že okresný súd pochybil, ak mu pred rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nedoručil vyjadrenie povinného k sťažnosti, ústavný súd uvádza, že § 239 a nasl. CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadné vyjadrenie k sťažnosti alebo iné, ďalšie podanie protistrane, ani povinnosť umožniť stranám, resp. účastníkom konania vyjadriť sa k takýmto podaniam. Absencia výslovnej právnej úpravy týkajúcej sa potreby vytvorenia priestoru účastníkom konania na oboznámenie sa s podaniami protistrany a možnosti vyjadriť sa k nim však automaticky neznamena, že v sťažnostnom konaní sa princíp kontradiktórnosti neuplatňuje.

27. Ústavný súd vo svojom skoršom rozhodnutí vo veci sp. zn. III. ÚS 220/2018 dospel k záveru, že princíp kontradiktórnosti nachádza uplatnenie aj v konaní o sťažnosti, pričom z dôvodu jeho nerešpektovania v danej veci vyslovil porušenie práv. Týkalo sa to však závažnejšieho pochybenia spočívajúceho v nedoručení samotnej sťažnosti protistrane, čo determinuje vyššiu intenzitu zásahu do práv protistrany než v práve prejednávanom prípade, pretože protistrana by *de facto* nemala informáciu o tom, že sťažnosť bola podaná a že konanie o nej prebieha. V dôsledku toho by nemala žiadnu možnosť sa k nej vecne vyjadriť.

28. V exekučnej veci, ktorá je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, však išlo o vyjadrenie povinného k sťažnosti sťažovateľa, pričom obaja účastníci konania mali vedomosť o podanom návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj o prebiehajúcom sťažnostnom konaní a obom sa vytvoril rovnaký priestor na zaujatie postoja k dôvodom, ktoré mali smerovať k zastaveniu exekúcie (sťažovateľovi v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a povinnému vo vyjadrení k sťažnosti). Hoci by teda s ohľadom na čl. 9 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku bolo vhodné, aby v záujme naplnenia princípu kontradiktórnosti konania bolo sťažovateľovi doručené aj vyjadrenie povinného k jeho sťažnosti, takéto opomenutie nemožno podľa názoru ústavného súdu bez ďalšieho považovať za porušenie dosahujúce ústavnoprávny rozmer, ale je potrebné vyhodnotiť ho s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, totiž nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť účastníka konania zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená a tým jeho pozícia objektívne oslabená.

29. K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i ESLP (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17). Obdobne predtým, v rámci odlišného stanoviska k nálezu č. k. III. ÚS 408/2016 z 18. októbra 2016, bolo konštatované, že pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej

republike, sťažnosť č. 20728/05). Rovnaké závery prijal ústavný súd aj vo veci č. k. IV. ÚS 660/2020 z 15. decembra 2020.

30. S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd zamerlal na obsah návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný vymedzil dôvody, ktoré mali opodstatňovať zastavenie exekúcie a stali sa predmetom posudzovania exekučného súdu; vyjadrenie sťažovateľa k tomuto návrhu obsahujúcemu argumenty proti zastaveniu exekúcie; odôvodnenie uznesenia vyššieho súdneho úradníka; totožnosť argumentov sťažovateľa obsiahnutých v sťažnosti proti jeho uzneseniu; obsah vyjadrenia povinného k sťažnosti (a napokon aj argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti), ktoré neindikujú, že by doručenie vyjadrenia povinného sťažovateľovi mohlo mať zásadnejší vplyv na rozhodnutie sudcu.

31. Ako vyplýva z pripojených listín, povinný už v návrhu na zastavenie exekúcie argumentoval splnením svojej povinnosti. V doplnení svojho návrhu na zastavenie exekúcie zo 6. novembra 2018 uviedol, že to bolo konštatované aj v osobitnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava. Sťažovateľ o oboch podaniach povinného mal vedomosť a bola mu daná možnosť vyjadriť sa k nim, ktorú aj využil. Okrem toho, sám bol účastníkom konania v predošlom spore, a právoplatné rozhodnutie je mu známe. S ohľadom na tieto zistenia možno konštatovať, že nešlo o nový argument, na ktorý okresný súd sťažovateľa pred vydaním napadnutého uznesenia neupozornil, a nie je teda opodstatnená námietka sťažovateľa o porušení zásady kontradiktórnosti konania. Okrem toho, sám sťažovateľ v rámci exekučného konania, ale i konania o ústavnej sťažnosti vyžadoval vysporiadanie sa s týmto rozhodnutím. V súvislosti s týmto argumentom by bolo možné uvažovať iba o porušení zásady koncentrácie konania, keďže povinný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trnava až v doplnení svojho návrhu na zastavenie exekúcie, keď už uplynula lehota 15 dní na tvrdenie podstatných skutočností (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku). Porušenie zásady koncentrácie konania však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k času predloženia rozhodnutia Okresného súdu Trnava nenamieta. Jej opodstatnenie by však aj v takom prípade narazilo na fakt, že okresný súd sa s námietkou o subsidiarite ručenia vysporiadal sám a rozhodnutie Okresného súdu Trnava použil len podporne.

32. Na druhej strane, je potrebné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že argument o potrebe jednostranného zápočtu pohľadávok uviedol povinný až vo vyjadrení k jeho sťažnosti, zdôrazňujúc nepoctivosť návrhu sťažovateľa na vykonanie exekúcie pre vymoženie už raz splneného dlhu. Toto tvrdenie, ktoré formálne možno označiť za nové, však neoslabilo pozíciu sťažovateľa, pretože medzi ním a porušením zásady kontradiktórnosti konania z dôvodu, že sa o tomto argumente sťažovateľ nedozvedel, chýba medzičlánok, resp. príčinná súvislosť, a to použitie tohto argumentu okresným súdom pre odôvodnenie záveru o zastavení exekúcie (bližšie bod 24). Z toho istého dôvodu je bezpredmetná i námietka o porušení zásady koncentrácie konania, keďže na tento argument povinného okresný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal. V rovine formálne nového argumentu zostala i argumentácia povinného o čase plnenia, keďže okresný súd ju vo svojom rozhodnutí ani len nespomenul, a teda sa ani nestala súčasťou odôvodnenia jeho právneho záveru o zastavení exekúcie.

33. S ohľadom na všetky už zhrnuté okolnosti veci hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľa o porušení zásad kontradiktórnosti a koncentrácie konania ako neopodstatnené. Na ďalšiu argumentáciu sťažovateľa o bezdôvodnom obohatení predostretú v ústavnej sťažnosti, v rámci ktorej pokračuje vo svojich úvahách vyúsťujúcich do jeho premlčania, ústavný súd s ohľadom

na princíp subsidiarity neprihliadal, keďže ide o ďalšie, nové argumenty uplatňované prvýkrát až v ústavnej sťažnosti, ktoré neboli predmetom posudzovania okresného súdu.

34. V závere ústavný súd pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. Ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, resp. také, ktoré by popierali zmysel a účel príslušných ustanovení Exekučného poriadku, a ani v namietanom postupe okresného súdu nebadat' porušenie procesných princípov, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. Porušenie svojich majetkových práv sťažovateľ namietal v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením už označených práv a keďže vo vzťahu k nim ústavný súd uzavrel, že k ich porušeniu nedošlo, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

36. Keďže ústavná sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu